

HỒI THỨ HAI TRĂM MUỖI BỐN

BỘN THUỘC HẠ QUẦN CÔNG GIÁO CHỦ

Hồng giáo chủ cười nửa miệng nói:

- Thế là hay lắm!

Đột nhiên lão lớn tiếng quát hỏi:

- Lục Cao Hiên! Tay trái ngươi cầm cái gì vậy?

Lục Cao Hiên lùi lại hai bước, ấp úng đáp:

- Không...không có chi cả.

Bỗng thấy hần thông tay xuống, nắm lại thành quyền.

Hồng giáo chủ gầm lên:

- Xòe bàn tay trái ra.

Tiếng gầm rất lớn làm chấn động màng nhĩ mọi người. Trong tay những tiếng vo vo vang lên không ngớt.

Lục Cao Hiên loạng choạng xoay người đi mấy vòng, từ từ xòe bàn tay trái ra.

Lại nghe đánh "cách" một tiếng, viên thuốc trắng rớt xuống đất.

Bộ Hứa Tuyết Đình cả kinh thất sắc. Chúng đã biết Lục Cao Hiên kiến thức không phải tầm thường, lại đa mưu túc trí. Hần dấu diêm viên thuốc trắng không chịu uống tất phải có lý do. Nhưng bốn người đã nuốt vào bụng cả rồi, không làm sao được.

Hồng giáo chủ lớn tiếng hỏi:

- Viên thuốc trắng đó là Đại bổ tuyết sâm hoàn làm cho thân thể cường kiện. Sao ngươi vẫn còn dạ hoài nghi bản tòa, dấu đi không chịu uống?

Lục Cao Hiên ấp úng đáp:

- Thuộc hạ không dám hoài nghi giáo chủ. Chỉ vì...chỉ vì ít lâu nay thuộc hạ rèn luyện nội công có chỗ không ổn, khí huyết trong kinh mạch chạy không thuận lợi. Vì thế viên thuốc đại bổ này toan để lại đến đêm nay, sau khi tọa tức sẽ từ từ uống vào, cho thân thể khởi...khởi chịu không nổi...

Nét mặt Hồng giáo chủ hòa hoãn trở lại. Lão hỏi:

- Ra thế đấy! Khí huyết kinh mạch người có chỗ nào không thuận lợi? Cái đó dễ lắm! Bản tòa giúp người điều hòa nội lực là hết ngay. Người hãy lại đây.

Lục Cao Hiên lùi thêm một bước đáp:

- Thuộc hạ không dám phiến đến đại giá của giáo chủ, tự mình thùng thảng điều dưỡng cũng có thể khởi được.

Hồng giáo chủ thở dài hỏi:

- Người nói vậy thì ra vẫn chưa tin bản tòa ư?

Lục Cao Hiên đáp:

- Thuộc hạ lớn mật đến đâu cũng chẳng dám thế.

Hồng giáo chủ trở vào viên thuốc trắng dưới đất nói:

- Thế thì người uống viên thuốc kia ngay lập tức. Khí huyết người lưu thông không điều hòa, có lý đâu bản tòa lại thông tay đứng nhìn không lý đến?

Lục Cao Hiên ngó viên thuốc ngơ ngác một lúc rồi đáp:

- Dạ!

Hắn cúi xuống lượm lên, đột nhiên hắn búng ngón tay giữa đánh "vèo" một tiếng. Viên thuốc bay lên không, bắn ra xa rồi rớt xuống hang núi. Miệng hắn hô:

- Đa tạ giáo chủ! Thuộc hạ đã uống thuốc rồi.

Hồng giáo chủ cười hô hố nói:

- Giỏi lắm! Giỏi lắm! Trái mật của người quả không nhỏ.

Lục Cao Hiên đáp:

- Thuộc hạ hết lòng vì giáo chủ mà ra sức. Giáo chủ đã ban cho thuốc giải chất độc trong Độc Long dịch cân hoàn, lại còn ban thêm một viên Bách Diên

hoàn mà chất độc còn tệ hại hơn. Thuộc hạ chẳng có tội tình gì, không muốn lĩnh phạt.

Bọn Hứa Tuyết Đình đồng thanh hỏi:

- Bách Diên hoàn ư? Bách Diên hoàn là thứ độc tố gì vậy?

Lục Cao Hiên đáp:

- Giáo chủ thu thập một trăm con rắn độc để lấy nước rãi của chúng điều chế thành thứ thuốc này. Tiểu đệ cũng chẳng hiểu nó có phải là chất kịch độc hay không? Có khi nó thành đại bổ cũng chưa biết chừng. Nhưng tiểu đệ nhất gan không dám uống thử.

Bọn Hứa Tuyết Đình lại càng hoảng hốt, vội lại đứng bên Lục Cao Hiên. Năm người đứng thành hàng chữ nhất, trừng mắt lên nhìn Hồng giáo chủ.

Hồng giáo chủ lạnh lùng hỏi:

- Sao người biết thuốc này là Bách Diên hoàn mà dám ăn nói hồ đồ làm rối loạn lòng người, lại gây chia rẽ giữa chúng ta?

Lục Cao Hiên trở vào Phương Di đáp:

- Một hôm thuộc hạ bắt gặp Phương cô nương đang bắt con rắn hổ mang trong bụi cỏ rậm. Thuộc hạ có hỏi cô bắt rắn làm gì thì cô nói là vâng lệnh giáo chủ bắt rắn về chế thuốc. Phương thuốc Bách Diên hoàn của giáo chủ thuộc hạ ngó thấy trong lúc vô tình. Tuy thuộc hạ thấy nói chất độc trong Bách Diên hoàn sau ba năm mới phát tác, nhưng thuộc hạ sợ là thứ Bách Diên hoàn này giáo chủ mới bào chế chẳng hiểu là có đúng ba năm mới phát tác hay kiến hiệu chóng hơn. Hai là thuộc hạ không muốn chết non, chỉ sống thêm vài ba năm nữa là hết đời.

Đắc mắt Hồng giáo chủ mỗi lúc một đen sạm. Lão quát hỏi:

- Phương thuốc của ta sao người ngó thấy được?

Lục Cao Hiên liếc mắt ngó Hồng phu nhân một cái rồi đáp:

- Phu nhân bảo thuộc hạ mở rương thuốc của giáo chủ lấy thuốc cho phu nhân uống. Thuộc hạ được coi mấy cái dược phương này ở trong rương thuốc.

Hồng giáo chủ tức giận xẵng giọng hỏi:

- Người lại nói nhăng nói càn. Nếu phu nhân trong người khó ở chẳng lẽ lại không biết hỏi ta lấy thuốc mà lại phải sai người đi kiếm? Dương thuốc của ta trước nay vẫn khóa nghiêm mật. Sao người dám mở ra?

Lục Cao Hiên đáp:

- Thuốc hạ không dám tự ý mở rương.

Hồng giáo chủ quát:

- Người không tự ý mở rương, chẳng lẽ dễ thường ta sai người mở chẳng?

Lão xoay chuyển ý nghĩ rồi quay lại hỏi Hồng phu nhân:

- Phu nhân mở rương cho hấn coi ư?

Hồng phu nhân sắc mặt lợt lạt, khẽ gật đầu mấy cái.

Hồng giáo chủ hỏi:

- Phu nhân muốn kiếm thuốc uống sao không nói với ta?

Hồng phu nhân đột nhiên sắc mặt đỏ bừng lên rồi lại tái mét cắt không còn giọt máu, người mụ run lên bần bật. Đồng mụ ôm lấy bụng dưới, cổ họng ậm ọe mấy tiếng rồi nôn ra rất nhiều nước.

Hồng giáo chủ chau mày, cất giọng ôn tồn hỏi:

- Phu nhân khó ở thế nào? Ngồi xuống đây nghỉ đi thôi.

Kiến Ninh Công chúa đột nhiên cất tiếng la:

- Mụ mang thai rồi. Lão này ngu dốt quá. Minh sắp sinh con mà chẳng biết gì.

Hồng giáo chủ giật mình kinh hãi, nhảy xổ lại nắm lấy cổ tay Hồng phu nhân, quát hỏi:

- Thị nói vậy có đúng không?

Hồng phu nhân cúi lom khom nôn ọe ra không ngớt. Người mụ càng run rẩy tệ hại hơn.

Hồng giáo chủ cất giọng lạnh như băng hỏi:

- Phải chẳng người định kiếm thuốc để phá cái bào thai này?

Câu này vừa mới nói ra, ngoại trừ Lục Cao Hiên còn tất cả mọi người đều lấy làm kỳ vì lẽ Hồng giáo chủ chưa có con, lại một lòng kính ái phu nhân. Nếu vợ lão sinh hạ một đứa con, bất luận là trai hay gái cũng là một việc rất tốt đẹp. Vậy mà sao Hồng phu nhân lại định phá thai?

Ai cũng cho là Hồng giáo chủ đoán trật.

Ngờ đâu Hồng phu nhân lại uể oải gật đầu, lớn tiếng đáp:

- Đúng thế! Tiện thiếp muốn phá thai. Giáo chủ giết tiện thiếp đi cho lẹ.

Hồng giáo chủ giơ tay trái lên quát hỏi:

- Đứa con đó là của ai đây?

Mọi người đều biết võ công lão cực kỳ cao thâm. Phát chưởng kia mà giáng xuống thì lập tức đầu Hồng phu nhân phải nát như tương.

Hồng phu nhân chẳng những không né tránh mà còn ngẩng cao đầu lên, ngang nhiên hỏi lại:

- Tiện thiếp đã bảo giáo chủ hạ sát tiện thiếp đi cho lẹ, sao còn không xuống tay?

Cặp mắt Hồng giáo chủ đỏ sòng sọc, cơ hồ tóe lửa, trầm giọng nhắc lại câu hỏi:

- Ta không giết người! Đứa con đó là của ai?

Hồng phu nhân mím môi, thái độ quật cường. Hiển nhiên mục đích bỏ tính mạng ra ngoài thể xác.

Hồng giáo chủ trợn mắt quay lại nhìn Lục Cao Hiên hỏi:

- Có phải là của người không?

Lục Cao Hiên vội đáp:

- Không phải! Không phải! Thuộc hạ kính trọng phu nhân như một vị thiên thần, khi nào dám mạo phạm?

Hồng giáo chủ di chuyển nhãn quang từ Lục Cao Hiên đưa qua nhìn Trương Đàm Nguyệt, rồi đến Hứa Tuyết Đình, Vô Căn đạo nhân, ủy Tôn Giả.

Nhân quang lão chiếu đến mặt ai là người đầy sợ run.

Hồng phu nhân lại lớn tiếng giục:

- Chẳng phải của ai hết. Giáo chủ giết tiện thiếp lệ đi! Còn hỏi vặn vẹo làm chi?

Công chúa la lên:

- Mụ là vợ lão thì dĩ nhiên đứa con đó là của lão chứ còn của ai nữa. Lão này bản tính đa nghi, nét hồ đồ lên đến đỉnh đầu.

Hồng giáo chủ quát mắng:

- Câm miệng ngay! Mi còn nói một câu nữa là ta vặn gãy cổ ngươi trước.

Công chúa quả nhiên phải sợ đứng yên, nhưng trong lòng nàng không phục.

Nàng có biết đâu Hồng giáo chủ mười mấy năm gần đây vì rèn luyện môn nội công thượng thừa phải kiêng kỵ nữ sắc. Đối với phu nhân mối tình khang lệ tuy bề ngoài có vẻ mặn mà nhưng thực ra chẳng chung chăn gối. Bình nhật lão tỏ ra rất kính ái phu nhân và trong lòng rất đổi ân hận, nên vì thế không khỏi có mấy phần ủy kỵ.

Bây giờ đột nhiên lão nghe nói phu nhân đã mang thai, trong dạ nổi lên rất nhiều mối thương tâm: Nào là phần nộ, nào thẹn thùng, nào hối hận, khổ sở, sợ hãi.

Lão kích động quá chừng. Bàn tay lão giơ lên rồi bất giác lại hạ xuống. Lão ngoảnh đầu lại thấy bọn Hứa Tuyết Đình đều lộ vẻ khùng khiếp, bất giác bụng bảo dạ:

- "Vụ này thật là mất thể diện, mà chúng lại biết hết rồi. Ta còn làm giáo chủ của bọn chúng thế nào được? Nếu vụ này tiết lộ ra ngoài một chút thì bao nhiêu anh hùng hảo hán trên chốn giang hồ đều cười cho đến tẹo quai hàm. Mình còn lên mặt hào kiệt thế nào được."

Ý niệm giết người diệt khẩu vừa nổi lên, bàn tay Hồng giáo chủ đang nắm cổ tay Hồng phu nhân liền buông ra.

Đột nhiên lão tung mình về phía trước túm lấy Lục Cao Hiên găm lên:

- Trăm điều đều do tên phản nghịch này gây ra hết.

Lục Cao Hiên lớn tiếng la:

- Giáo chủ định giết người bịt...

Chữ "miệng" chưa nói ra đã nghe đánh chát một tiếng. Đầu lão bị phát chưởng rất nặng của Hồng giáo chủ đánh xuống làm cho cặp mắt lồi ra. Hắn tắt hơi chết ngay lập tức.

Bọn Hứa Tuyết Đình thấy tình trạng này biết là giáo chủ đã nổi hung tâm, giết người bịt miệng.

Mọi người nhất tề rút binh khí ra chống đỡ trước mặt mình.

Hứa Tuyết Đình la lớn:

- Thưa giáo chủ! Đây là việc riêng của giáo chủ, có liên quan gì tới bọn thuộc hạ?

Hồng giáo chủ gầm lên một tiếng thật to, thân mình vọt lên cao mấy thước, miệng thét:

- Bữa nay các ngươi phải chết hết. Dừng hòng có ai sống sót.

Đột nhiên lão xông về phía bốn người.

Ủy Tôn Giả vung thanh Bát phong đại hoàn đao nặng tới hơn hai chục cân nhằm chém xuống đầu giáo chủ. Đao thế cực kỳ uy mãnh.

Hồng giáo chủ nghiêng người né tránh, tay phải vung chưởng đánh xuống đầu Trương Dạm Nguyệt.

Hứa Tuyết Đình sử cặp phán quan bút phóng hai chiêu đánh tới bả vai Hồng giáo chủ. Đồng thời Vô Căn đạo nhân múa thanh Nhạn linh đao chém vào lưng lão.

Hồng giáo chủ quát to một tiếng vọt người lên không, vẫn nhằm Trương Dạm Nguyệt đánh xuống.

Trương Dạm Nguyệt hai tay sử cặp uyên ương song đoản kiếm, chớp mắt đâm liền bảy nhát. Đó là chiêu "Thất tinh tụ nguyệt" lợi hại nhất trong tuyệt kỹ binh sinh của hắn.

Trương Dạm Nguyệt tuổi đã già mà bảy nhát kiếm này đâm ra uy thế cực kỳ khủng khiếp.

Hồng giáo chủ đưa tay phải chênh chếch khẽ đập vào vai bên tả hấn một cái, mượn thế nhảy vọt ra ngoài.

Trương Đạt Nguyệt la lên một tiếng, lăn mình dưới đất rồi đứng phắt dậy. Nhưng hấn cũng cảm thấy nửa người bên trái đau buốt vô cùng. Hấn hô lớn:

Bữa nay không giết được lão này thì đừng ai hòng toàn mạng.

Bốn người đều thi triển binh khí vây đánh Hồng giáo chủ.

Bốn người đều là những nhân vật cao thủ hạng nhất trong Thần Long giáo. Nhất là ủy Tôn Giả và Hứa Tuyết Đình võ công lại càng cao thâm hơn.

Trên thanh Đại hoàn đao có chín cái vòng thép bật lên những tiếng choang choảng khiến người ta kinh tâm động phách, luôn phát ra những chiêu cực kỳ uy mãnh.

Cặp phán quán bút của Hứa Tuyết Đình cũng phát huy những chiêu số tuyệt xảo nhằm đâm vào những yếu huyệt khắp mình đối phương.

Thanh Nhạn linh đao của Vô Căn đạo nhân múa tít phát ra một luồng bạch quang lóe mắt.

Ai cũng nghĩ thầm:

- "Bữa nay đã uống phải Bách Diên hoàn của lão, tất chẳng sống được bao lâu nữa. Chi bằng trước khi lâm tử hãy giết tên đại cừu nhân hung ác gian trá này cho hả dạ".

Vì vậy lúc ra chiêu tấn công ai cũng dùng cách đánh liều chết với địch nhân.

Trương Đạt Nguyệt lại nhớ tới ngày trước vì bộ thuộc của hấn hành động bất lực, không lấy được Tứ Thập Nhị Chương Kinh. Nếu Vô Căn đạo nhân và Hứa Tuyết Đình không can ngăn giúp thì đã bị Hồng giáo chủ xử tử rồi.

Hấn kiểm điểm lại sức lực thì cánh tay trái tê buốt, nhưng vẫn có thể gắng gượng phóng kiếm đánh địch nhân.

Hồng giáo chủ tuy võ công cực kỳ lợi hại nhưng bị bốn người liều mạng vây đánh nên trong lúc nhất thời vô kế khả thi.

Giả tử lão muốn giết một trong bốn người cũng chẳng khó gì, nhưng vì bọn người đối phương liên thủ hợp lực đánh theo lối liên hoàn, lão giết được một người nhưng chính lão cũng khó tránh khỏi bị thương. Như vậy tuy giảm bớt địch thủ mà vẫn e mình không chịu đựng được.

Sau khi tử đấu mấy chục hiệp, Hồng giáo chủ ngưng thần chiết chiêu. Những nỗi uất ức kích động trong lòng lúc trước đã dần giảm bớt đi.

Lão vừa định thần lại liền ra chiêu rất linh hoạt. Tuy lão chỉ có hai bàn tay không xoay chuyển giữa bốn thứ binh khí vây đánh mà vẫn không chịu kém thế chút nào.

Hồng giáo chủ chợt nhận ra tay kiếm của Trương Dạm Nguyệt phóng chiêu dần dần bất lực, lão liền nghĩ ngay đến cách hạ thủ vào chỗ nhược của đối phương mới mong phá cường địch.

Vì Tiểu Bảo thấy bốn người vây đánh Hồng giáo chủ rất kịch liệt, liền len lén kéo áo Tăng Nhu và Mộc Kiếm Bình, lại nhìn Công chúa vẫy tay ra hiệu cho nàng đứng lên tiếng.

Bốn người xoay mình len lén chạy xuống núi.

Lúc này bọn Hồng giáo chủ và thuộc hạ năm người chia làm hai phe chiến đấu kịch liệt nên không ai để ý đến bọn Vì Tiểu Bảo lẫn trốn. Dù có người ngó thấy cũng không rảnh để ra tay cản trở.

Bọn Vì Tiểu Bảo bốn người chạy một lúc quay đầu nhìn lại thì thấy đã cách xa bọn Hồng giáo chủ, trong lòng phần khởi mừng thầm.

Vì Tiểu Bảo thấy năm người đang chiến đấu ác liệt, đao quang lấp lánh, bóng chưởng tung hoành, bất phân thắng bại trong lúc nhất thời liền giục:

Chúng ta chạy lên một chút.

Bốn người liền gia tăng cước lực chạy thêm một lúc nữa, bỗng nghe phía sau có tiếng chân bước vang lên. Hai người đang chạy như bay tới nơi, chính là Hồng phu nhân và Phương Di.

Bốn người giật mình kinh hãi, khốn nỗi bao nhiêu đao kiếm cùng ám khí đem theo bên mình đều bị tước hết ngay lúc bị bắt.

Một mình bản lãnh Phương Di thì chưa đáng sợ, nhưng võ công Hồng phu nhân lợi hại phi thường. Bốn người liệu sức mình không địch nổi đành ra sức chạy thục mạng.

Mới chạy được vài chục bước, Công chúa vấp phải tảng đá ngã quay ra, bật tiếng rên la.

Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Dứa con trong bụng nàng là con ta, ta chẳng thể không cứu viện được.

Gã liền quay lại nâng đỡ.

Bỗng thấy Hồng phu nhân chỉ nhô lên hụp xuống mấy lần đã nhảy tới trước mặt. Mụ dừng lại hỏi:

- Vi Tiểu Bảo! Người định trốn chẳng?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không phải bọn tiểu tử định lẩn trốn, mà là qua bên này ngắm cảnh.

Hồng phu nhân Cười nhạt nói:

- Hay lắm, các người tới đây ngắm cảnh sao không gọi ta? Đang nói thì Phương Di đã chạy tới.

Mộc Kiếm Bình và Tăng Nhu thấy Vi Tiểu Bảo đã bị Hồng Phu nhân chặn đường, quay người trở lại đứng cạnh y.

Mộc Kiếm Bình nói với Phương Di:

- Phương sư tỷ, người đi với bọn ta thôi. Y ...y...

Nói tới đó chỉ Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

-...trước nay đối xử với người rất tốt, trước kia người từng lập lời trọng thệ, chẳng lẽ đã quên rồi sao?

Phương Di nói:

- Ta chỉ trung thành với Phu nhân, chỉ nghe lệnh phu nhân....

Mộc Kiếm Bình lớn tiếng:

- Tiểu muội cũng như sư tỷ, đã uống phải Độc Long dịch cân hoàn của phu nhân. Sau này chất độc phát tác, nổi thống khổ không biết đâu mà kể. Nhưng...nhưng đến đâu hay đến đó, lo làm sao cho hết được?

Vì Tiểu Bảo nghe nói chợt tỉnh ngộ. Bây giờ gã mới hiểu sở dĩ Phương Di phải lừa gạt gã là vì đã bị Hồng phu nhân kiềm chế, nàng chẳng thể không tuân theo lệnh mệnh. Bao nhiêu nỗi uất hận trong lòng đối với Phương Di đều tiêu tan hết. Gã nói:

- Di tỷ tỷ! Tỷ tỷ theo bọn tiểu đệ quách.

Ba chữ "Di tỷ tỷ" chuyển trước gã thường dùng để gọi Phương Di lúc ngồi chung thuyền ra đảo Thần Long.

Tiếng gọi thân thiết này làm cho Phương Di bất giác thẹn đỏ mặt lên.

Đột nhiên lại nghe thấy Hồng giáo chủ la lối om sòm:

- Phu nhân! Phu nhân! A Thuyên! A Thuyên!

Mọi người nghe lão hô hoán đều giật mình kinh hãi, nhưng tiếng hô của Hồng giáo chủ đầy vẻ kinh hãi nóng nảy. Hiển nhiên lão sợ Hồng phu nhân bỏ lão mà đi.

Bọn Vì Tiểu Bảo năm người chăm chú nhìn vào mặt Hồng phu nhân tự hỏi:

- Sao muội không trả lời? Giáo chủ hô hoán sao muội không trở về với lão?

Bỗng thấy Hồng phu nhân đỏ mặt lên lắc đầu mấy cái khẽ nói:

- Các người chạy đi cho mau! Xuống thuyền mà chốn đi.

Vì Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa mừng thầm hỏi:

- Phu nhân! ...Phu nhân cùng đi với bọn tiểu tử được chăng?

Hồng phu nhân đáp:

- Trên đảo chỉ có một con thuyền, không đi một chuyến với nhau cũng không được. Giáo chủ muốn giết ta, người biết không?

Mụ nói rồi cầm đầu chạy trước.

Mọi người xuống núi, chạy đi được mấy trượng lại nghe thấy thanh âm Hồng giáo chủ kêu gọi rồi rít:

- Phu nhân! Phu nhân! A Thuyên! A Thuyên! Trở về đây mau!

Đột nhiên có tiếng người rú lên một tiếng thê thảm. Thanh âm từ đằng xa vọng lại hiển nhiên là tiếng rú của kẻ lúc lâm tử, nhưng không hiểu là ai trong bọn Hứa Tuyết Đình.

Hồng giáo chủ lại hô lớn:

- Phu nhân hãy coi kìa! Phu nhân hãy coi kìa! Thằng già Trương Dạm Nguyệt bị ta giết chết rồi. Suốt đời hắn đi theo bên mình ta mà tới lúc tuổi già nua lại muốn phản ta. Thật là con người hồ đồ đến cực điểm.

Lão ngừng lại một chút rồi gọi tiếp:

- A Thuyên! A Thuyên! Sao nàng không quay trở lại? Ta không trách nàng nữa. Vụ đó ta lượng thứ cho nàng. Trời ơi! Con mẹ nó! Mi chém trúng ta rồi! Ha ha! Tên đầu đà kia! Cân não của mi không còn linh hoạt nữa mà sao còn theo chúng quay lại phản ta? Như thế mi đã đáng chết chưa? Ha ha!

Hồng phu nhân dừng bước. Mụ biến sắc nói:

- Lão đánh chết hai tên rồi.

Vì Tiểu Bảo vội giục:

- Chúng ta phải chốn cho lẹ.

Hồng phu nhân ngập ngừng nói:

- Nhưng...nhưng chính lão cũng bị thương rồi.

Vì Tiểu Bảo không nói gì nữa, co giò chạy tuốt.

Đột nhiên Hồng giáo chủ hét lên:

- Còn hai tên phản tặc này! Rồi ta sẽ thủng thẳng thu thập bọn mi. Phu nhân! Phu nhân! Quay trở lại mau!

Thanh âm lão mỗi lúc một gần, lão từ trên núi chạy xuống rượt theo.

Vì Tiểu Bảo quay đầu nhìn lại thì thấy Hồng giáo chủ đầu tóc rối bời đang xông lẹ tới. Gã sợ quá chẳng còn hồn vía nào nữa, lại cầm đầu chạy thực mạng.

Bỗng nghe Hứa Tuyết Đình lớn tiếng hô:

- Chặn lão lại! Chặn lão lại! Lão bị trọng thương rồi. Bữa nay nhất định phải giết chết lão.

Vô Căn đạo nhân vừa đuổi vừa nói:

- Lão không chạy thoát được đâu.

Hai người cầm binh khí rượt theo xuống núi.

Chẳng mấy chốc Vì Tiểu Bảo đã chạy tới gần bãi biển, nhưng Hồng giáo chủ, Hứa Tuyết Đình, Vô Căn đạo nhân còn chạy nhanh hơn, chân sau liền chân trước đã chạy xuống núi rồi.

Mình mảy, mặt mũi ba người đầy máu tươi.

Hồng giáo chủ quát lớn:

- Phu nhân! Sao nàng không nghe ta? Nàng định chạy đi đâu?

Hứa Tuyết Đình la lên:

- Phu nhân không thềm ở lại với lão. Mụ đã có chàng thanh niên anh tuấn bầu bạn rồi.

Hồng giáo chủ tức giận gầm lên:

- Mi không được nói láo!

Lão vọt người lại phóng chuồng đánh xuống đầu Hứa Tuyết Đình.

Hứa Tuyết Đình tay trái vung cây bút lên đón tiếp.

Vô Căn đạo nhân cũng đã đuổi tới nơi, hua đao chém tới sau lưng Hồng giáo chủ.

Lúc này Hồng giáo chủ chỉ còn lại hai đối thủ, nhưng chân trái lão đã bị thương, bước khập khiễng, thân thủ không linh hoạt như trước nữa.

*** vietkiem.com ***